

Пише: Александар Павић
петак, 23 април 2010 12:38

Дан после изгласавања Резолуције о Сребреници, у рубрици „Вести“ најпосећенијег Интернет претраживача на свету, „Гугл“, вест број један од свих вести из рубрике „Свет“ које су обележиле 30. март 2010. било је „историјско“ гласање у Народној (sic!) скупштини Србије. У 16 часова 31. марта 2010. рубрика је садржала линкове на укупно 390 извештаја широм света на ту тему, са релативно униформним насловима који су истицали чињеницу да се Србија извинила за злочин у Сребреници.

У 14 часова 31. марта 2010, први наслов у рубрици гласио је: „Српски парламент се извињава за масакр у Сребреници“ (CNN, <http://edition.cnn.com/2010/WORLD/europe/03/31/serbia.srebrenica/>). За најновије „брендирање“ Србије на овој глобалној медијској мрежи није било потребно утрошити ни 500.000 долара, ни снимати румунске манастире – CNN је све ово за нас урадио бесплатно – што је још једно сведочанство о делотворности мера штедње које је увела садашња власт у Србији.

Чланак CNN-а почиње са следећим насловом и фотографијом:

Српски парламент се извињава за сребренички масакр

(Напомена: да је пак скупштина изгласала резолуцију којом се осуђују сви злочини почињени у грађанском рату 1992-1995, постојали би бар теоретски изгледи да – негде,

Пише: Александар Павић
петак, 23 април 2010 12:38

било где – буде објављена и фотографија српских мајки како жале за својом убијеном децом. Овако нам остаје да утврдимо који то „народ“ садашња скупштина заправо представља.)

На истој страни ударне репортаже CNN-а су и линкови на три краћа видео-клипа. Први клип говори о једном холандском војнику који, „прогоњен сећањима“ на јул 1995. године, посећује данашњу Сребреницу и меморијални центар у Поточарима. Тамо га дочекује жена представљена као мајка једне од жртви, која, веома агресивним тоном, успут „сасвим случајно“ пролазећи поред спомен-плоче са бројем „8372“ (за коју, разуме се, извештачу не пада напамет да каже да представља укупан број несталих, а не погинулих), вербално напада утученог војника зато што су УН „разоружале“ становништво Сребренице, због чега се „геноцид“ и десио.

(Напомена: Тим Рипли, извештач једног од најугледнијих војних часописа на свету *Џејнс дифенс*

, видео је, међутим, ствар нешто другачије тог јула 1995. године: „... холандске снаге су... виделе босанске снаге које су бежале из Сребренице како пролазе поред њихових посматрачких пунктова наоружане најновијим противтенковским наоружањем. Ови и други слични извештаји унели су сумње међу официре УН и међународне новинаре.“ Опет, постоји теоретска шанса да би CNN – или било који други медиј – поменуо и овај моменат да је скупштина, уместо доношења наручене резолуције, решила да се позабави утврђивањем пуне истине о дешавањима у Сребреници. Но, то би урушило слику о Србији која је очигледно морала да оде у свет, скоро 15 година после завршетка грађанског рата.)

На другом видео-клипу, наш стари знанац, Кристијана Аманпур интервјуише Хариса Силајџића, који светском аудиторијуму стрпљиво објашњава како се „Дејтонски споразум не спроводи“, како треба престати са „спровођењем политике Радована Караџића“ (за

Пише: Александар Павић
петак, 23 април 2010 12:38

ког, за сваки случај, на кајрону пише да му се суди за „геноцид“) и како „треба слушати оно што говоре Европска комисија, Европски парламент, Европски савет и амерички Конгрес“ и позабавити се „начином гласања који легализује етничко чишћење“. Треба спровести „уставне реформе“ – а зна се која улога је ту резервисана за Републику Српску. Треба, дакле, захвалити владајућој коалицији и за то што је обезбедила још један светски аудигоријум за изношење најновијих идеја Хариса Силајџића о елиминисању „геноцидне творевине“ Срба у БиХ.

Трећи клип је заправо хронологија каријере Радована Караџића, од 1990. до данас. За 1992. годину, хронологија каже да је Караџић „самог себе прогласио за председника“ Републике Српске, а да је „његова војска, према извештајима, масакрирала преко 200.000 муслимана и Хрвата“. Међутим, у заглушујућој буци вести о томе да се „наша“ скупштина извинила „у име свих нас“, тешко би било доћи до речи на било ком медију, а не само CNN-у, и инсистирати на томе да је Мирсад Токача из сарајевског Информационо-документационог центра још 2007. утврдио да укупан број жртава на све три стране током рата у Б-Х износи „око 97.000“. У сваком случају, треба да захвалимо владајућој коалицији у Србији и за то што је дала CNN-у још један повод за некажњено рециклирање једне већ темељно дискредитоване лажи.

Још једна занимљива вест се може наћи у овој репортажи. Наиме, „раније у уторак, Апелациони суд у Хагу је пресудио да група жена не може да тужи УН за неспречавање масакра. Суд је рекао да је за Мајке Сребренице немогуће да поднесу тужбу због имунитета који Уједињене нације уживају према међународним конвенцијама, додавши да ове жене имају друге путеве за наплату штете“. Овде је дата јасна алузија на један такав пут – тужбу против извесне државе чија је скупштина, ничим изазвана, посебним актом управо признала одговорност за „неспречавање масакра“ и упутила извињење за исти – а да, при томе, поменута држава не ужива „имунитет према међународним конвенцијама“. Није тешко погодити име те несрећне државе.

Да би тај, „други пут“ за наплату вишемилионске штете ипак био што јаснији, побринули су се пословично прецизни Енглези. Ево шта је на ту тему, за BBC на српском (http://www.bbc.co.uk/serbian/news/2010/03/100331_sr_pundit.shtml), изјавио професор међународног кривичног права на Универзитету у Утрехту, Херт ван Кнопс:

„Као што је познато, 2007. године, Међународни суд правде је пресудио да Србија није одговорна за геноцид у Сребреници и тиме су захтеви за одштету изгубили основ. Међутим, извињење из Декларације подразумева и признање да је Влада Србије могла да интервенише и да спречи злочин. Управо је то правни основ за покретање поступака пред српским судовима о надокнади. Вероватно на свету не постоји ниједан други суд који би био надлежан за ове случајеве и који би евентуалне захтеве за компензацију прихватио.“

Мора ли се овоме још шта додати? Мора, у случају да правни заступници сребреничких жртава (са и без наводница) мало спорије схватају ствари: „BBC је професора Кнопса упитао да ли Декларација српског парламента ишта мења у односу на пресуду Међународног суда правде из 2007. године: 'После пресуде Међународног суда правде, вођа српске делегације, амбасадор Радослав Стојановић, изјавио је да је Србија њоме ослобођена најтеже тачке оптужнице и да због тога више не може да буде предмет захтева за одштету. Међутим, сада је усвојена Декларација српског парламента у којој се јасно каже да се Србија није понела коректно у случају Сребренице и због тога се чак и извињава. Сматрам да то мења ствари и ствара нову правну ситуацију која омогућује подношење захтева за одштету пред српским судовима.'“ Паметном – доста.

После овог кратког прегледа реакција наших „англосаксонских пријатеља“, вреди сад

Пише: Александар Павић
петак, 23 април 2010 12:38

погледати и типичну реакцију наших „немачких пријатеља“. Ево како је ствар видео Шпигл (<http://www.spiegel.de/international/europe/0,1518,686663,00.html>)

Србија се извињава за сребренички масакр

Фински форензички стручњак ставља број поред лобање жртве из Сребренице нађене у брдима изнад села Кравице, близу босанског града где се масакр десио.

Приметиће се да нема ни речи о масакру 49 српских мештана тог истог села Кравице на Божић 1993, од стране локалних муслиманских снага. (Узгред – како фински форензичар зна већ на терену да је ово „жртва из Сребренице“? Осим, наравно, ако није похађао форензичке студије код др Хелене Ранте.) Али зато јесте речено да је овим „Србија учинила важан први корак ка суочавању са својом проблематичном прошлошћу“. И, свакако, да се „резолуцијом жели трасирати пут ка чланству у Европској унији“.

Разуме се, (званични) Немци не би били Немци када би се зауставили на овоме. Зашто победити 3:0, када може и 6:0, јер се противник потпуно отворио. Пожељно је, дакле, било искористити овај повод да се још једном утврди градиво у вези са „званичном верзијом“ о Сребреници, па чак мало и појачати: „Фанатични Срби су 1995. убили око 8.000 већином муслиманских мушкараца и дечака у граду Сребреница у источној Босни... Масакр се сматра најгорим ратним злочином почињеним у Европи после Другог светског рата. Тела жртава су касније нађена у масовним гробницама.“

Пише: Александар Павић
петак, 23 април 2010 12:38

У исто време, у потрази за „новим Немцима“ које треба окачити на нови стуб срама, добрим старим Немцима није пало напамет постизање аутогола у виду истицања једне друге истине – када она већ није занимала садашњу владајућу већину у Србији – да је у свим масовним гробницама које су обрадили форензичари ангажовани од стране Хашког трибунала пронађено нешто више од 3.600 „случајева“, од којих се може говорити о највише 1923 целих тела, од којих је, опет, тачно 442 нађено са несумњивим траговима стрељања. А на стратишту на којем је босански Хрват Дражен Ердемовић, ветеран све три зарађене стране у Б-Х, наводно учествовао (наравно „у наше име“) у стрељању „1000-1200 људи“, укупно је нађено 137 потенцијалних жртава, од којих 70 са повезима преко очију и/или везаним рукама. Но, шта то брига немачку и светску јавност, кад за то не хаје садашња скупштинска већина, којој још једино остаје да предложи Влади да по хитном поступку изда Ердемовићу држављанство Србије, како би могао са пуним правом да по свету говори да је стрељао људе „у наше име“.

Но, вратимо се нашим „немачким пријатељима“, најизгледнијим купцима нашег Телекома и целокупне телекомуникационе инфраструктуре. Јер, за неке од њих, ни ова Декларација није била довољна: „Жене и ћерке убијених у Сребреници овакву Резолуцију не могу да прихвате као право извињење“, изјавила је за Дојче веле известилац Европског парламента за БиХ Дорис Пак, оцењујући да Декларација о Сребреници, 'није на прави начин осудила нити именовала злочин који се у Сребреници догодио' („Дорис Пак: Декларација није на прави начин осудила злочин“, <http://www.nspm.rs/hronika /doris-pak-deklaracija-nije-na-pravi-nacin-osudila-zlocin.html>).

И ствар се, наравно, није завршила на овоме: „Реагујући на полемике које су се у Србији водиле поводом идеје да се у истој Декларацији осуде и злочини почињени над српским становништвом, Дорис Пак сматра да не би требало 'мешати ствари', као и да је потребна 'јасна декларација о томе шта је урађено од стране Срба'... 'Ако желе, нека усвоје и другу Резолуцију о другим стварима', рекла је тим поводом Дорис Пак за Дојче Веле...“

Сваки српски читалац би се са правом могао жестити на констатацију да Дорис Пак да су злочини над Србима само неке „друге ствари“ – али би свој гнев ипак требало да прво усмери на чињеницу да је његова сопствена (sic!) скупштина од српских жртава већ направила не само жртве другог реда, већ и „ствари“ за политичке нагодбе неопходне за добијање потребног броја гласова за усвајање Резолуције.

У сваком случају, није потребно „прелиставање“ свих 390 медијских извештаја из света о

Пише: Александар Павић
петак, 23 април 2010 12:38

томе да је Скупштина Србије усвојила Резолуцију о Сребреници да би се стекао утисак о томе каква слика о Србији пуштена у свет. Зато, ево само још неколико узорака:

Лондонски тајмс

„Србија осуђује масакр 8000 муслиманских мушкараца и дечака из 1995.“ (<http://www.timeonline.co.uk/tol/news/world/europe/article7081958.ece>

)

„Хиљаде муслиманских мушкараца и дечака који су се скривали у Сребреници су убијени,“ пише испод ове фотографије. *Тајмс*у није ни на крај памети било – а и зашто би, кад није ни владајућој већини у Србији – да поставља питања о томе да ли се у овим ковчезима налазе цела тела или само делови које је немогуће идентификовати или утврдити узрок њихове смрти, да ли је форензички поступак подвргнут независној међународној контроли (одговор је скоро увек – није) и, не мање важно, од чега су се заправо „скривали“ они који су, на пример, учествовали у убилачким походима Насера Орића на околна српска села током претходне 3 године?

АФП: „Српска скупштина усваја историјско извињење за Сребреницу“ (<http://www.google.com/hostednews/afp/article/ALeqM5jlmCoiar5HMdln0nfqRekA0gSfeA>

)

Уз текст иду три фотографије:

Пише: Александар Павић
петак, 23 април 2010 12:38

Испод ове фотографије пише: „Босанска муслиманка се моли код меморијалног зида са именима жртава близу Сребренице.“ Овде се одмах намеће (још) једно питање којим владајућа већина никако није хтела да се бави: да ли се међу овим именима, на пример, налазе и имена 500 „жртава“ за које је сарајевски Информационо-документациони центар у међувремену утврдио да су живе? Јер, 31.3.2010. бањалучке *Независне новине* (

<http://www.nezavisne.com/dogadjaji/vijesti/56600/Tokacin-tim-pronasao-500-zivih-Srebrenicana.html>

) објавиле су следеће: „На разним списковима Сребреничана страдалих у љето 1995. године Истраживачко-документациони центар (ИДЦ) до сада је пронашао 500 живих људи, које су водили као страдале.“ Уз то: „Осим овог податка, за око 70 лица која се налазе на тим списковима Токачин тим је утврдио да су погинули или убијени на другим мјестима и у друго вријеме.“ Наравно, налази тима Мирсада Токаче нису коначни – али је, ипак, велика срећа што његов рад не зависи од садашње владајуће већине у Скупштини Србије. Иначе га не би ни било – ни претходних година, ни убудуће. Јер, у Србији се још не зна ни колико је људи тачно страдало у НАТО бомбардовању 1999. године. То су, ипак, да цитирамо Дорис Пак, „неке друге ствари“.

Пише: Александар Павић
петак, 23 април 2010 12:38

<http://www.pressv.in/detail.asp?id=1220153&mpsection=3510200>

Пише: Александар Павић
петак, 23 април 2010 12:38

